

prism

ขาดกรจอมเลียนแบบ 3

模倣犯 3

มียาเบะ มิชูกิ

เขียน

พชรวิทย์ โฮเกดต์

แปล

นับตั้งแต่ครั้งนั้น อีโรมิตัวจริงก็กลั่นน้ำตา
และเฝ้าคอยการมาเยือนของคาสึฮิโตะในมุมลึกสุดของร้านหนังสืออันมืดสลัวเสมอมา
-มียาเบะ มิชูกิ

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

บทละครฆาตกรรมนี้ช่างเร้าอารมณ์ ล้ำลึก และสมบูรณ์แบบ...
อย่างน้อยพีชกับฮีโรมิกก็เคยเชื่อเช่นนั้น จนกระทั่งตัวละครไม่คาดฝันเดินเข้าสู่
ฉาก นั่นคือทาคาอิ คาสึอากิ เพื่อนสมัยเด็กของฮีโรมิ ชายหนุ่มผู้ยึดเอาด
เทอะทะ และเบาปัญญา เขาคือสิ่งแปลกปลอมที่ไม่ควรมีอยู่ในบทละคร
อันยิ่งใหญ่ที่ฮีโรมิวาดฝันเอาไว้ ทว่าในเรื่องนี้พีชกลับมองต่างออกไป เพราะ
นี่แหละคือสีสันที่ขาดหายไปบนเวทีอันตระการตา ตัวละครบทคนโง่สำหรับ
เรียกเสียงหัวเราะเยาะอย่างไรละ

ตัวละครบทคนโง่อย่างคาสึอากิมีแต่จะช่วยให้เรื่องราวสนุกสนานยิ่งขึ้น
ทำได้เพียงแต่นั่งร่ายอยู่บนฝ่ามือพวกเขา ไม่มีทางก่อให้เกิดปัญหาใดๆได้แน่
หากทาคาอิ คาสึอากิ เป็นคนโง่จริงๆละก็...

prism

คำนำผู้แปล

“ถ้า” เป็นคำสั้นๆ ที่แสนจะธรรมดา บ่อยครั้งคนเราชอบมานั่งคิดกับตัวเองว่า “ถ้าทำเช่นนั้น เรื่องนี้คงไม่เกิดขึ้น” เช่นเดียวกับตัวละครในเล่มนี้ แม้ต่างคนต่างมีมุมมอง ความคิด และการกระทำที่แตกต่างกันออกไป ทว่าเมื่อพิเคราะห์ดูดีๆ แล้ว จะเห็นว่าทุกคนล้วนมีคำว่า “ถ้า” ผุดขึ้นในห้วงคำนึงด้วยกันทั้งสิ้น น่าเสียดายที่คำคำนี้ไม่อาจพาใครย้อนกลับไปแก้ไขความผิดพลาดในอดีตได้ อย่างปล่อยให้คำว่า “ถ้า” เป็นเพียงถ้อยคำแสดงความเสียดาย หากทุกคนไม่มัวแต่จมปลักอยู่กับความคิดฝ่ายเดียวของตนเอง เรื่องทั้งหมดอาจไม่จบลงเช่นนี้ก็ไม่ได้

พชรดี ไฮเกตต์

ອບກ໌

2

(ຕ່ອ)

11 ตุลาคม ค.ศ. 1996

ทาเคอิ ยูมิโกะ เห็นข่าวการพบศพโครงกระดูกของฟูรุทากะ มารีโกะ ผ่านรายงานด่วนทางโทรทัศน์

เมื่อช่วงปลายเดือนกันยายนมีการพบศพเด็กสาวมัธยมปลายนามว่า ฮิดากะ จิอากิ ในช่วงระบุชี้ชัดว่าเธอถูกฆาตกรรม แต่เนื่องจากเด็กคนนี้เป็นผู้ไปส่งจดหมายที่โรงแรมพลาซ่า ประชาชนจึงแตกตื่นกันยกใหญ่ เพราะผลการชันสูตรพลิกศพระบุชี้ชัดไม่ได้ว่าเธอเป็นเหยื่อเต็มตัวหรือไม่ ต่างจากกรณีของฟูรุทากะ มารีโกะ ที่ไม่เพียงเป็นเหยื่อ แต่อาริมะ โยชิโอะ ผู้เป็นตาเองก็ต้องเจ็บปวดแสนสาหัสจากการถูกคนร้ายล่อเล่นทางจิตใจอย่างโหดเหี้ยม

สำหรับร้านโจอันแล้ว ยามเที่ยงตรงเป็นช่วงที่ยุ่งที่สุดของวัน ยูมิโกะ กำลังรับออเดอร์จากบรรดาลูกค้าประจำที่เป็นพนักงานบริษัทซึ่งเพิ่งเข้ามาในร้าน ในตอนนั้น โทรทัศน์สีขนาด 40 นิ้วที่ตั้งตระหง่านอยู่บนชั้นวางตรงมุมทิศตะวันตกของร้านกำลังถ่ายทอดสดข่าวเฉพาะกิจอยู่พอดี

“นั่นขอเซตมินิคัตสึดั่งกับโซบะราดซุบ”

“เท็มปุระโซบะเย็น”

“โซบะหน้าเปิด”

“ทุกคนสั่งต่างกันทุกทีเลยน้ำ”

“ยูมิจังจำได้ด้วยเหวอ”

“จำได้สิคะ ฉันมันระดับไหนแล้ว”

“นั่นสิหน้า ถ้าอย่างนั้นฉันเอาเข็มประราดไข่...อ๊ะ เจอแล้ว!”

จู่ๆ ลูกค้าตรงหน้าก็ตะโกนออกมา สายตามองผ่านไหล่ยูมิโกะไปทางด้านหลัง ยูมิโกะหันขวับไปดู ในใจพลันคิดขึ้นมาว่าคงถูกแก๊งอะไรสักอย่างเข้าแล้ว

พนักงานบริษัทที่ตะโกนว่าเจอแล้ว! เป็นลูกค้าที่มีนิสัยเหมือนเด็ก ๆ คือชอบแก๊งพุดหรือทำอะไรแปลก ๆ ให้ยูมิโกะตกใจ คราวก่อนเขาเอาถุงยางใส่ในกระเป๋ากันเปื้อนของยูมิโกะ และยังคงเอากะจกพกมาส่งใต้กระโปรงเธอด้วย แน่نونว่าบางครั้งเวลาเหล่าพนักงานสาวที่เป็นลูกน้องของเขา และเป็นลูกค้าประจำมาที่ร้าน ก็จะไม่ให้ยูมิโกะฟังว่าเขาชอบแก๊งแบบนี้อยู่ที่บริษัทด้วย ทำเอาพนักงานหญิงต่างรังเกียจ

“แบบนั้นนะไม่ใช่แค่แก๊งเล่นแล้ว คุณคามทางเพศชัด ๆ เลย”

พนักงานสาวผู้ต่อต้านจนเหลืออดเคยว่าไว้

แต่หนนี้ท่าทีของเขากลับเปลี่ยนไป พอยูมิโกะหันขวับไปก็พบภาพบรรยายกาศอันแปลกสายตา ลูกค้าในร้านที่แน่นขนัดต่างพร้อมใจหยุดตะเกียบในมือรากับนัดไว้ หยุดใช้ผ้าเย็นเช็ดหน้า มือที่ถือแก้วใส่น้ำเย็นยกค้างอยู่กลางอากาศ สายตามองขึ้นไปยังโทรทัศน์ที่อยู่ตรงมุมร้าน ในนั้นกำลังฉายภาพใบหน้าของฟुरुกาวะ มาริโกะ

...พบศพเธอแล้ว

ยูมิโกะเพิ่งเข้าใจว่าเจอแล้วที่เขาพูดหมายถึงอะไร

เช่นเดียวกับร้านโชบะส่วนใหญ่ ในตอนกลางวันลูกค้ากว่าแปดสิบเปอร์เซ็นต์ที่เข้าออกร้านมักจะเป็นลูกค้าขาประจำ แม้จะไม่สนิทชิดเชื้อ แต่ก็พอรู้จักหน้าตาตากันอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพนักงานบริษัทส่วนใหญ่มักจะมีมาकिनข้าวเที่ยงกันเป็นกลุ่ม ลูกค้าประจำบางคนถึงขั้นออกปากว่า ใจจูอันเป็นโรงอาหารแห่งที่สองของบริษัทเรา ดังนั้นบรรยากาศภายในร้านตอนเที่ยงจึงค่อนข้างเป็นกันเอง

และนั่นยิ่งทำให้การมาเยือนของข่าวเฉพาะกิจนี้ฮือฮายิ่งขึ้น แทบทุกคนในร้านพร้อมใจกันพึมพำและหันหน้าพุดคุย

“เจอจนได้นะ” “น่าสงสารจัง” “ถูกฆ่ามาสักพักแล้วจริงๆ เหนือนี้”
“หนนี้ไอคนร้ายมันจะออกมาพูดอะไรอีก”

“เจอที่ไหนนะ” “ยูมิจัง ต้องเปิดช่องเอกซนแล้วละ เอา NHK ดิกว่า
ริโมตอยู่ไหนเนี่ย”

ยูมิโกะเงยมองจอจนลืมเรื่องงานไปครู่หนึ่ง ลูกคำใจร้อนนักดรีมโต
เปลี่ยนช่อง ปรากฏหน้าจอของช่อง NHK เป็นภาพผู้ดำเนินรายการในห้องส่ง
กำลังโต้ตอบกับผู้ประกาศข่าวในที่เกิดเหตุด้วยสีหน้าเคร่งเครียด จาก
บทสนทนาดูเหมือนว่าเมื่อช่วงเช้ามืดจะพบศพฟูกะวะ มารีโกะ ในสภาพ
เหลือแต่โครงกระดูก บรรจุอยู่ในถุงกระดาษ วางอยู่หน้าทางเข้าบริษัทรับจ้าง
ขนย้ายในเมือง

ยิ่งไปกว่านั้น ได้ยินว่าคนร้ายยังโทรศัพท์ไปสำนักข่าว HBS อีกด้วย
เนื้อหาเป็นการเร่งให้เจอถุงกระดาษโดยไว ทันใดนั้นเอง ลูกคำอีกคนก็พูดขึ้น
ว่า “HBS ไปถึงไหนแล้ว รีบเปลี่ยนช่องดูซิ” ภาพในหน้าจอโทรทัศน์
เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว

HBS เน้นถ่ายทอดสดจากที่เกิดเหตุเป็นหลัก นักข่าวภาคสนาม
ผู้บอกว่าได้รับสายจากคนร้ายยืนอยู่ข้างผู้สื่อข่าวผู้ทำหน้าที่รายงาน ทั้งคู่กำลัง
จำลองบทสนทนาตอนได้คุยกับคนร้ายอยู่ ผู้สื่อข่าวถือตารางสรุปที่เขียน
เรียบเรียงลำดับเหตุการณ์ก่อนและหลังพบถุงกระดาษอยู่ในมือ จากตารางนั้น
ทำให้ทราบว่าถุงกระดาษถูกนำมาวางยังจุดพบตั้งแต่เมื่อช่วงเช้ามืดของวันนี้

“ยูมิจัง โทษทีนะ ขอน้ำเย็นหน่อยได้มั๊ย”

ลูกคำโตะข้างเคียงส่งเสียงเรียก ยูมิโกะสะดุ้งโหยงแล้วละสายตาจาก
หน้าจอโทรทัศน์ ไม่ไหวๆ ดันจจจตามลูกคำเสียได้

“ขอโทษค่ะ”

เธอรีบกลับไปยังเคาน์เตอร์ พ่อยังคงทำงานอย่างไม่มีวอกแวกอยู่
หน้าหม้อที่ควันพวยพุ่ง ขณะแม่ผู้อยู่หลังเคาน์เตอร์กำลังจับจ้องโทรทัศน์
ด้วยสีหน้าละอายที่ตนทั้งเห็นใจและโล่งอกไปพร้อมๆ กัน

ตั้งแต่เริ่มเกิดคดีฆาตกรรมต่อเนื่องฆ่าลัทธิพาตัวผู้หญิง ยูมิโกะก็ได้ยิน
และได้เห็นภาพบรรดาลูกคำทั้งต่างสถานะ ต่างช่วงอายุ พูดคุยกันถึงข่าวนี

มาโดยตลอด ไม่ว่าอย่างไรทุกคนก็อยากพูดถึงและหยิบยกคดีนี้ขึ้นมาเป็นประเด็น แม้แต่ในช่วงเวลาสั้นๆ ขณะแลกเปลี่ยนสินค้าหรือเงินทองระหว่างออกไปส่งอาหาร ลูกค้ามักจะพูดกับเธอว่า ออกมาส่งอาหารคนเดียวไม่กลัวเธอ หรือ ลูกสาวที่บ้านก็อยู่ชั้น ม.ปลายเหมือนกัน เป็นห่วงมากเลยละ

เมื่อได้สัมผัสกับเสียงและผู้คนมากมายหลายตา ยูมิโกะจึงเริ่มสังเกตเห็นว่าพวกคนที่มิลูกหลานวัยใกล้เคียงเหล่าผู้หญิงที่ประสบเหตุ ล้วนทำสีหน้าคล้ายละอายบางอย่างเวลาพูดถึงเหตุการณ์นี้ เช่นเดียวกับที่แม่ของยูมิโกะกำลังทำอยู่พอดี

นั่นอาจเพราะความรู้สึกที่ว่า (อา...น่าสงสารจัง) (น่าเวทนานะ) กับความรู้สึกที่ว่า (โชคดีที่ไม่ใช่ลูกเรา น้องเรา หลานเรา) นั้นปะปนอยู่ในระดับความเข้มข้นและอุณหภูมิเท่าๆ กัน โดยในความรู้สึกที่ผสมปนเปนี้ยังมีความรู้สึกอื่นเพิ่มมาอีกหนึ่งถึงสองหยด คือความรู้สึกที่ว่า (พออาชญากรแบบนี้ปรากฏตัวขึ้น ไม่ซำก็เร็วต้องมีใครคนใดคนหนึ่งถูกฆ่า แต่คนที่ตกเป็นเป้าหมายย่อมมีข้อบกพร่องอะไรสักอย่าง เพราะอย่างนี้ลูกสาวเรา น้องสาวเรา หลานสาวเราถึงรอด) ทว่าเจ้าตัวไม่อาจเผยความรู้สึกหรือความในใจนั้นออกมาภายนอก จึงได้แต่ทำสีหน้าเหมือนละอายแก่ใจนั่นเอง

แน่นอนว่าบรรดาผู้หญิงวัยเดียวกับเหยื่อที่อาจจะตกเป็นเป้าหมาย ไม่ตกเป็นเป้าหมาย หรือเป็นไปได้ว่าจะตกเป็นเป้าหมาย ต่างก็แสดงออกถึงความวิตกกังวล เศร้า และโกรธเคืองอย่างรุนแรง แต่ก็มีบางครั้งที่พวกหล่อนพูดถึงคดีนี้อย่างสดใสร่าเริงเกินจำเป็นและไร้ท่าทีหดหู่อย่างสิ้นเชิง ไม่ว่าจะเป็นการหัวเราะเยาะคนร้ายว่าเป็นพวกวิเศษ ด่าทอเหล่าผู้หญิงที่เป็นเหยื่อจนเกินควรว่า เป็นเพราะเดินตามผู้ชายแปลกหน้าแบบไม่ดูตาม้าตาเรือ ยังไงละ...พูดไปแล้วคงโล่งใจได้บ้าง ยูมิโกะเองก็เข้าใจความรู้สึกนี้ดี ทุกคนล้วนหวาดกลัว หวาดผวาด้วยกันทั้งนั้น

ส่วนพวกผู้ชาย ยูมิโกะรู้สึกที่พวกเขามักจะเป็นกลางอย่างน่าประหลาด ไม่ได้ดูเห็นใจ กระวนกระวาย โกรธเคือง หรือหวาดระแวงจริง ๆ

แน่นอนว่าพวกเขาย่อมสนใจเรื่องนี้มาก แต่คนที่สนใจอย่างลึกซึ้งถึงแก่นคงมีแค่บรรดาคุณพ่อที่มีลูกสาวรุ่นราวคราวเดียวกับเหยื่อเท่านั้น

แล้วยูมิโกะก็พลันนึกถึงคำถามที่สุดแสนจะพึ่่นๆ และเรียบง่าย ว่าทำไมผู้ชายถึงต้องฆ่าผู้หญิงด้วยเล่า ทำไมถึงฆ่าผู้หญิงที่ไม่รู้จัก ผู้หญิงที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับตนเลย ประหนึ่งว่าเพียงเพราะเป็นหญิง ไม่วันใดวันหนึ่งก็ย่อมถูกสังหาร รวากับว่าผู้ชายมีสิทธิพิเศษในการฆ่าผู้หญิงอย่างไรรายนั้น...

ยูมิโกะวางน้ำเย็นลงบนถาดแล้วพลันเงยหน้าขึ้น จังหวะนั้นใบหน้าที่ของพี่ชายที่ยืนอยู่ไม่ไกลจากบริเวณครัวก็ผ่านเข้ามาในสายตา

ถาดในมือของยูมิโกะขยับ แก้วใส่น้ำเย็นพลันตกลงบนพื้น ส่งเสียงดังเสียดหู

“อ๊ะ ขอโทษค่ะ!”

ยูมิโกะรีบนั่งยองลงเก็บเศษแก้วที่แตก แม่หันไปขอโทษขอโพยบรรดาลูกคำว่า “ขอโทษทีนะจ๊ะ” ทว่าพวกลูกคำกำลังสนใจข่าว จึงไม่มีใครใส่ใจเรื่องนี้

ยูมิโกะใจเต้นตึกตัก เธอเก็บเศษแก้ว ใช้ผ้าเช็ดพื้น ล้างมือ แล้วไปเอาน้ำเย็นมาใหม่...

แม้จะรู้สึกสงบลงระหว่างทำเช่นนั้น แต่ความสะเทือนใจจากข้อเท็จจริงที่ว่าเธอตกใจเมื่อเห็นใบหน้าที่ของพี่ชายกลับยังไม่หายไปไหน

...พี่

ทำไมถึงทำสีหน้าน่ากลัวอย่างนั้นล่ะ

ปกติแล้วทาคาอิ คาสึอากิ ไม่ใช่คนแสดงออกทางสีหน้ามากนัก เขามักจะยิ้มแย้มอย่างเป็นมิตรอยู่เสมอ ทำให้อาจจะสังเกตเห็นได้ยาก ความจริงแล้วรูปแบบสีหน้าของคาสึอากิแตกต่างจากยิ้มแฉ่งนั้นๆ แต่ไม่มาก และไม่ค่อยดีนัก เพราะเขาต้องคอยแต่ยิ้มสดใสเสมอเพื่อไม่ให้ทุกคนเกลียดไม่ให้ถูกกลั่นแกล้ง และเพื่อแสดงออกว่าผมไม่เป็นไร

พี่ชายคนนั้นตอนนี้กำลังแหงนหน้ามองหน้าจ่อขาวที่พูดถึงการพบโครงกระดูกของฟูรุกาเว มารีโกะ ด้วยสีหน้าราวกับถูกต่อยอย่างกะทันหัน ยูมิโกะไม่เคยเห็นพี่ชายทำสีหน้าเช่นนี้ มนุษย์เราไม่ว่าใครต่างก็มีหน้ากากละการพัตรูปแบบ แต่ในลึนชักเก็บของของทาคาอิ คาสึอากิ ไม่ควรจะมีหน้ากากระหว่างนั้นเก็บอยู่

ยูมิโกะสังเกตมานานแล้วว่าคาสึอากิมีท่าที่สนใจชาวมาตรต่อเรื่อง
หลักพาตัวผู้หญิงมาก เขาจดจ่อกับการอ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสารราย
สัปดาห์ และคอยดูชาวอยู่ไม่พลาด

แม้จะคิดว่าเป็นเรื่องแปลกสำหรับพี่ชาย แต่พอลองคุยกับเขาก็เข้าใจ
ในทันที นั่นเพราะคาสึอากิมีน้องสาวที่ชื่อยูมิโกะยังงៃเล่า แค่คิดดูก็รู้แล้ว
เพราะมียูมิโกะ คาสึอากิถึงอดไม่ได้ที่จะสนใจความเป็นไปของคดีนี้มากกว่า
ปกติ

หากเป็นเช่นนั้น แล้วสีหน้าตึงเครียดเมื่อครู่คืออะไร ทำไมคาสึอากิ
ถึงได้ช็อกขนาดนั้น

แม้ฟังดูโหดร้าย แต่ทุกคนก็คาดเดากันไปแล้วว่าหญิงสาวที่ชื่อฟูรุภาวะ
มาริโกะ นั้นน่าจะถูกละเมิด สิ่งแรกที่คนญี่ปุ่นทั่วประเทศคิดคือเธอไม่น่า
จะยังมีชีวิตอยู่ หรือต่อให้ยังมีชีวิตและถูกกักขังโดยคนร้าย ฟูรุภาวะ มารีโกะ
ก็น่าจะตกอยู่ในสถานการณ์ย่ำแย่ชนิดที่ตายไปย้งดีเสียกว่า...

เพราะเหตุนี้ แม้ความจริงจะแสนเจ็บปวด แต่การพบศพของเธอ...
แถมยังเป็นศพที่แปรสภาพเหลือแต่โครงกระดูก ในอีกแง่หนึ่งก็สมควรโง่ใจ
ว่าเธอไม่ต้องถูกคนร้ายทรมานอีกต่อไปแล้ว ฟูรุภาวะ มารีโกะ ไม่ต้องตกอยู่
ในสถานการณ์น่าพรันพริงอีกแล้ว เธอจะได้กลับสู่อ้อมอกของครอบครัว
และหลับใหลอย่างสงบเสียที

เช่นเดียวกับลูกค้าในร้าน การที่ผู้คนซึ่งได้รับข่าวแตกตื่นกันอย่าง
เปิดเผยถึงเพียงนี้ ไม่ใช่เพราะรู้ข่าวว่าผู้หญิงอีกคนถูกลักพาตัวและฆาตรกรรม
เพิ่มอีกราย แต่เพราะนั่นเป็นข้อมูลที่ทำให้รับรู้ถึงความเป็นความตายของ
ผู้หญิงนามว่าฟูรุภาวะ มารีโกะ ที่ผู้คนหมดหวังกันไปแล้ว แ่นอนว่าทุกคน
ที่ได้ฟังข่าวนี้ต่างก็รู้สึกอาลัยด้วยเห็นใจมาริโกะและโอรธแค้นคนร้าย แต่ก็
ไม่น่าจะได้รับผลกระทบมากมายนัก

พี่...ทำไมกันล่ะ

“ขอเวลาสักเดี๋ยงได้มัยย”

หลังลุ่มคืบนั้น ยูมิโกะมาเคาะประตูห้องของพี่ชายเงียบๆ

เธอได้ยินเสียงโทรทัศน์ดังออกมาจากด้านหลังประตู ฟังดูเหมือนจะเป็นรายการเล่าข่าว พิธีกรรายการกำลังอธิบายการพบศพโครงกระดูกของ พูรูกาวะ มาริโกะ

คาสึอากิเปิดประตูออกมาด้วยสีหน้ากังวล ยุมิโกะลอบสังเกตสีหน้าของพี่ชาย เขาไม่ได้ดูตั้งใจแสดงท่าทางมีนงเพราะวงนอนออกมาเป็นพิเศษ ดูเหมือนว่าก่อนหน้านี้เขาจะเผลอหลับไปจริงๆ

“อ้าว โทษทีนะ นอนแล้วเหร้อ แต่พี่ยังไม่ได้อาบน้ำเลยนี่นา”

“อืม” คาสึอากิตอบอย่างไม่ใส่ใจ และยืนที่มื่อเอื่อยเฉื่อย ไม่มีที่ท่าว่าจะให้ยุมิโกะเข้าไปในห้องแต่อย่างใด

จะว่าไป เธอไม่ได้เข้าไปในห้องนอนของพี่ชายนานมากแล้ว น่าจะเป็นครั้งแรกด้วยที่เคาะประตูถามว่า *ขอเวลาสักเดี๋ยวนิดเดียวได้มั๊ย* ถึงกระนั้นคาสึอากิก็ไม่ได้เปล่งเสียงตะโกนว่า “อะไรเล่า” “มีธุระอะไร” หรือแสดงสีหน้าไม่พอใจและประหลาดใจว่า “เกิดอะไรขึ้น” เขายืนเหม่ออยู่เฉยๆ สมกับเป็นคาสึอากิโดยแท้

“มีเรื่องลับๆอยากจะคุยด้วย ขอเข้าไปหน่อยได้มั๊ย”

คาสึอากิกะพริบตาดวงเล็กปริบๆ จากนั้นพยักหน้าหงิกๆ แล้วเปิดประตู ห้องนอนของพี่ชายเป็นระเบียบเรียบร้อยกว่าที่คิด ไม่มีถึงขยะที่อัดแน่นด้วยก้อนขยะหรือเสื้อผ้าถอดทิ้งระเกะระกะ แม้ผ้าปูเตียงจะยับย่นแต่นั้นคงเป็นเพราะเขานอนหลับอยู่ก่อนน้องสาวจะมา

“ว้าว พี่นี้รักสะอาดจังเลยนะ”

ยุมิโกะก้าวฉับๆ มายังกลางห้องแล้วนั่งจ่อมลงบนเตียง เพราะทั้งตัวลงอย่างแรง เตียงจึงกระดุ้งทำเอายุมิโกะล้มกลิ้ง ช่างเป็นท่าทางที่น่าประหลาดเสียจนตัวเองหลุดขาออกมา

“อะไรของเธอเนี่ย” คาสึอากิหัวเราะ

“ยุมิโกะตี๋มเบียร์มาเหร้อ”

“ทำไมล่ะ”

“ก็เธอทำท่าอย่างกับเมาอยู่ชั้นละ เล่นเป็นเด็กไปได้”

“หนูก็ยังเด็กอยู่นี่นา”

คาสีอากินั่งขัดสมาธิลงบนเสื่อหาตามิแล้วหันมองไปรอบ ๆ ข้างเตียง มีถาดโลหะเล็ก ๆ พิมพ์ลายโคคา-โคลาพร้อมกับที่เขี่ยบุหรี่ บุหรี่ และไฟแช็ก วางอยู่ คาสีอากิดึงมันมาใกล้ตัว จากนั้นจุดบุหรี่

“สู้อาตวามบุหรืดี ๆ กว่านี้ก็ได้เน้อ”

ยูมิโกะว่าพลางมองถาดลายโคคา-โคลา

“อันนี้แหละเหมาะแล้ว”

“พี เดียวนี้สูบบุหรืวันละกี่มวน”

“ประมาณสิบมวนนะ”

“เธอ โกหกแล้ว สูบหมดกล่องเลยสิท่า”

“คงนั่นมั้ง”

“นั่นละ ช่วงนี้พีสูบนั่นกว่าเดิมอีกนี่นา”

พูดไปแล้วยูมิโกะก็นึกขึ้นได้ จะว่าไป จำนวนบุหรืของพีชายนั้นเพิ่มขึ้น ตั้งแต่เขาเริ่มหันมาสนใจคติฆาตกรต่อเนื่องฆ่าลัทธิพวกตัวผู้หญิง...

คาสีอากิไม่ได้เอ่ยปากพูด แต่กำลังเฝ้ามองยูมิโกะด้วยสีหน้าทำนองว่า มีเรื่องอะไรกันเธอ พอลงสูบบุหรืไปด้วย

โทรทัศน์เครื่องเล็กที่อยู่ข้างกายทั้งสองคนกำลังฉายรายการข่าว ภาพแผนที่บริเวณโดยรอบบริษัทที่มีชื่อว่าศูนย์ช่วยขนย้ายซากาซาจิในเขต นากาโนะฉายขึ้นมาเต็มหน้าจอ นั่นเป็นสถานที่ที่โครงการกระดูกของฟุรุทากะ มารีโกะ ถูกนำไปทิ้งไว้

คาสีอากิเหลือบไปสนใจโทรทัศน์เป็นพัก ๆ ยูมิโกะกำลังมองหน้าเขาอยู่ พอมานั่งประจันหน้ากันก็ทำเอาถามไม่ออกว่า นี่ เมื่อเที่ยงตอนดึกทีวี ทำไมถึงทำหน้าที่ตามากล้นแบบนั้นล่ะ หนูอดตจิดใจไม่ได้ ประมาณว่าถาม ไปแล้วจะได้อะไรขึ้นมา คาสีอากิใจดี เขาอาจจะแค้น...เห็นใจฟุรุทากะ มารีโกะ อย่างสุดซึ้งก็เป็นได้ แต่ทำไมต้องไล่ตามหาความจริงด้วยละ ประหลาดชะมัด ทำไมถึงต้องตจิดใจเรื่องนี้ขนาดนั้น

คาสีอากิทำจะยังงัวเงียจากการรีบ ถึงได้ขยี้ตาไปหาไประหว่างดู โทรทัศน์ ทำทางเขาช่างพอนคลายเหลือเกิน ผิดจากสีหน้าซื่อๆโดยไร้ลุ่มเสียง เมื่อตอนที่ยังลิบลับ

ยูมิโกะรู้สึกท้อขึ้นมาซะทันทัน ฉันนี่กำลังทำอะไรอยู่คนเดียว หรือเปล่า คิดมากจนเกินเหตุซะละมังเรา

หากไม่นับเรื่องคดีชุดนี้ ราวหนึ่งเดือนที่ผ่านมา ตัวยูมิโกะเองก็อยู่ในช่วงว้าวุ่นมาโดยตลอด หลังจากถูกเบียดเบียนเพราะความไม่สะดวกหรืออะไรสักอย่างของคู่ตัว คุณป้าคันโนะก็พุ่งมาที่บ้านแล้วปลอมโยนกับขอโทษขอโพยยูมิโกะไม่หยุดทั้งที่ไม่จำเป็น ทำเอาโกลาหลจนวายไปช่วงหนึ่ง ป้าบอกว่า เพื่อให้ยูมิโกะเกิดอคติแปลกๆ ล่วงหน้า จึงปกปิดรายละเอียด และบอกแค่ฝ่ายชายเป็นข้าราชการท้องถิ่น ทว่าความจริงแล้ว คู่ตัวของเธอเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจประจำสถานีโบคุโตะ เขาจึงยุ่งหัวหมุนเพราะคดีที่สวนสาธารณะโอการะเกิดปะทุขึ้นมา แต่ทางนั้นเห็นรูปยูมิจังแล้วสนใจทีเดียวละ ถ้ายูมิจังไม่รังเกียจที่เขาเป็นตำรวจนะ... ป้าพูดอย่างอ่อนแรง ขณะที่พ้อแทรกขึ้นว่า จะยังงี้ก็เถอะ ถ้าเขาอยู่ในสภาพที่ถูกดึงไปดึงมา เพราะคดีแบบนี้ ตอนนี้อคงไม่น่าจะใช้เวลามาดูตัวหรอก คุณป้าผู้เสียหน้าเลยยกประเด็นเรื่องคู่ตัวขึ้นมา ว่าอีกไม่เกินสิบวันจะจัดงานอีกครั้ง รูปถ่ายกับประวัติที่ป้าฝากไว้ยังคงอยู่ในมือของยูมิโกะ เธอแค่ดูมันเผินๆ ไม่ได้วิเคราะห์มากนัก เพราะรู้สึกสมเพชและบกพร่องอย่างรุนแรงที่ตนไม่อาจหาตัวเองโดยไม่อาศัยการดูตัวจริงๆ ยิ่งไปกว่านั้น คู่ตัวของเธอคนนั้นแม้จะดูเจียบขริมแต่ก็มีจุดเด่นอยู่เหมือนกัน

ยูมิโกะเห็นใจฟูรุภาวะ มาริโกะ ที่ตกไปอยู่ในเงื้อมมือของผู้ชายไม่รู้หัวนอนปลายเท้า แล้วยังถูกฆ่าทิ้งเหมือนขยะ แต่ขณะเดียวกัน เมื่อได้อ่านหนังสือพิมพ์หรือได้เห็นข่าวเคราะห์ร้ายที่เธอประสบทางโทรทัศน์ ยูมิโกะก็ดันคิดไปว่าเรานี่มันอะไรกัน ถ้าตอนนี้ชีวิตของฉันต้องมาดับลงอย่างกะทันหันแบบเดียวกับฟูรุภาวะ มาริโกะ จะทำให้ใครลำบากหรือเปล่า จะส่งผลกระทบต่ออะไรไหม นอกเหนือจากพ่อแม่และพี่ชายแล้ว จะมีใครมาสะเทือนใจในความโศกเศร้าของยูมิโกะหรือเปล่า

ไม่ ไม่ ไม่เลยสักนิด ชีวิตของทาคาอิ ยูมิโกะ เคาะไปก็น่าจะมีแต่เสียงก้องกลวงๆ ไม่ต่างจากกระป๋องเปล่า

ถึงคนละแวกใกล้เคียงจะสนิทสนมกับยูมิจังแห่งร้านโจจูอัน แต่เธอ

ต้องหอบดวงบุรีในร้าน ยกอาหารขึ้น ๆ ลง ๆ ไปส่งตามบ้าน และฟังเสียงคนเหล่านั้นแอบกระซิบกระซาบกันอย่างเจี๊ยบ ๆ ว่า “ยูมิจัง ลูกสาวคนสวยของร้านโจจันโตขึ้นแล้วนะ” “เด็กนั้นอายุเท่าไหนแล้วนะ” “เด็กร้านนั้นค่อนข้างมีอายุแล้วนะ” แบบนี้ตลอดไปนั่นหรือ ถนนสายนี้ไม่มีทางหนีเลยรึยังไง ไม่มีทางแยกสักที่เลยสินะ หรือเป็นฉันที่ดันมองข้ามทางแยกมากมายนั้นไปเอง

ขณะถูกความสับสนครอบงำ ยามมองหน้าคนในครอบครัวในแต่ละวัน ยูมิโกะจะหงุดหงิดมาก ๆ เป็นบางครั้ง ทำไมถึงยอมอยู่ในชีวิตที่แน่นอนปลอดภัย และขาดแรงกระตุ้นอย่างสิ้นเชิงแบบนี้กัน โดยเฉพาะพี่ชายไม่กระวนกระวายใจบ้างหรือ จิตวิญญาณนักสู้ไม่ผุดขึ้นมาบ้างเลยรึยังอีกไม่นานจะอายุ 30 ปีแล้วนะ พี่มีชีวิตอยู่ในสภาพนี้จะดีหรือ พอใจแค่นี้หรือ ยูมิโกะเจ็บใจจนเริ่มอยากกระแทกเท้าและตะโกนโหวกเหวกโวยวายว่าฉันเบื่อเต็มทนแล้ว!

เพราะคิดเช่นนั้น เพราะกระหายแรงกระตุ้นและการเปลี่ยนแปลง เลยอาจจะทำให้ยูมิโกะตีความการตอบสนองที่คำสือากิเผยให้เห็นเพียงเล็กน้อยจนเกินกว่าเหตุ การเปลี่ยนแปลงทางสีหน้าของคำสือากิ อาจจะไม่มีคามหมายอะไรขนาดนั้นก็ไม่ได้...

(แต่)

แต่ก็ตงใจ และสิ่งที่ตงใจนั้นก็ความจริง สีหน้าของคำสือากิตอนเห็นข่าว ให้เอาสีหน้าจริงจังของนักข่าวที่ยืนอยู่หน้าป้ายศูนย์ช่วยขนย้ายซากาซากิมาคูณร้อยก็ยังเทียบไม่ได้เลย นั่นไม่ใช่สีหน้าเวลามองสถานการณ์ของคนอื่น มันเป็นสีหน้าในยามที่...พบว่าลูกบอลซึ่งคิดว่าออกนอกเขตสนามไปไกล ตกลงบนศีรษะของตัวเองโดยไม่ทันตั้งตัว

“ยูมิโกะ คิมเบียร์มัย”

ยูมิโกะได้ยินเสียงเรียก เธอเงยหน้าขึ้น เมื่อหันไปมองจึงพบตู้เย็นเครื่องเล็กกระจิดริดขนาดประมาณกล่องเก็บความเย็น ตั้งราวกับแอบอยู่ในซอกเตี้ย

“ไอโฮ ตู้เย็นน่ารักจัง พี่ซื้อของแบบนี้มาตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ได้มาจากคุริฮาชิเนะ”

คาสึอากิพูดพลางเปิดประตูตู้เย็นจิ๋ว มองไปเห็นกระป๋องเบียร์และ
โคคา-โคลาวางตะแคงอยู่

“ทำไมถึงได้ไปรับของจากคุณคุริฮาชิอะไรนั่นมาล่ะ เลิกซะเถอะนะคะ”

ท่าทีหยาบกระด้างอย่างกะทันหันของยูมิโกะทำเอาคาสึอากิหัวเราะ
ออกมา

“งั้นเรื้อ เธอชอบบอกพี่ไม่ใช่หรืไง ว่าอย่าปล่อยให้คุณคุริฮาชิเอาเปรียบ
พี่เลยเอาคืนด้วยตู้เย็นเครื่องนี้ยังงัยล่ะ”

ยูมิโกะรับเบียร์กระป๋องแช่เย็นจากมือพี่ชาย แล้วทำหน้ายู่ใส่เขา

“จะแบบไหนก็ไม่น่าชื่นชมทั้งนั้นแหละ ไปเอาของเขามาได้ยังงัยกัน”

“พี่ก็ไปช่วยขนย้ายของตอนคุริฮาชิเช่าอพาร์ทเมนต์นะสิ แต่นั่นก็นาน
แล้วละนะ”

ยูมิโกะลองนึกดู ตอนนั้น...เหมือนจะเป็นช่วงหลังจากร้านเพิ่งปรับปรุง
เสร็จใหม่ ๆ เช้าวันอาทิตย์ อยู่ ๆ คุริฮาชิ อิโรมิ ก็โผล่มา บอกว่ากำลังจะ
ย้ายของ แต่คนช่วยไม่พอ ขอยืมแรงคาสึหน่อยสิ วิธีการพูดเหมือนขอร้อง
แต่สีหน้ากลับกำลังออกคำสั่ง คาสึอากิไม่ขัดขืนหรือบ่นแต่อย่างใด เขา
ยืมแยมออกจากบ้านไปแล้วกลับมาหลังจากถูกใช้งานตลอดทั้งวัน...

“ไม่ไหวเลย ถ้าอย่างนั้นตู้เย็นเครื่องนี้ก็เป็นอย่างที่มีไว้สำหรับอพาร์ท-
เมนต์ที่เขาเช่านะสิ เอาออกมาตามใจชอบได้ด้วยเหอ”

“ไม่เป็นไรหรอก คุริฮาชิซื้อตู้เย็นที่ดีกว่านี้มาใช้แล้ว ถึงจะเป็นรุ่นมินิ
แต่มีช่องแช่แข็งมาให้ด้วย ที่สำคัญ เขาจะอยู่ห้องนั้นอีกนานเลย”

“นั่นมันก็น่า เกิดเจ้าของห้องเช่ารู้เข้าต้องโดนโกรธแหง ๆ อีกอย่าง
ของพรรคฉันนะสิ้นเปลืองจะตายไป”

หลังจากกล่าวโหอย่างรุนแรง ยูมิโกะก็กระดกเบียร์เข้าปากไปหนึ่งอีก
เบียร์เย็นได้ที่ รสชาติดี ทำให้โล่งคอ

“ดื่มซะน่าอร่อยเชียวนะ เธอเนะ”

คาสึอากิว่าแล้วหัวเราะ จากนั้นตัวเองก็ยกเบียร์ขึ้นจรดปากพลาง
เอื้อมมือไปปิดสวิทช์โทรทัศน์ข้าง ๆ อย่างคล่องแคล่ว

“ฉายแต่ข่าวเดิมๆทั้งนั้นเลย ชักจะเบื่อซะแล้วสิ”

เพลงบรรเลงประกอบโทรทัศน์ที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ดับลง ยูมิโกะยิ่งพูดไม่ออกเข้าไปใหญ่ นี่ พี่คะ เมื่อตอนเที่ยงทำไมถึงได้ตกใจขนาดนั้นล่ะ “พี่รู้ว่าเธอไม่ชอบ พี่เองบางทีก็โมโหอยู่เหมือนกัน แต่คุริฮาชิเนะเขาค่อนข้าง...น่าสงสารนะ”

จู่ๆ คาสึอากิก็เอ๋ยเช่นนั้น ยูมิโกะเผลอลดมือที่ถือกระป๋องเบียร์ลงมาวางบนตัก

เธอมองหน้าพี่ชายตรงๆ ขณะที่พี่ส่องสายตาราวกับกำลังหาสิ่งที่ยังไม่เห็น คาสึอากิกำลังมองไปบนรอยถักของเสื้อทามาอิที่ถูกแสงแดดแผดเผาจนเป็นสีแดงอมน้ำตาล

“เขาแบกอะไรไว้ตั้งมากมาย ถึงตอนนี้จะไม่ได้ทำงานเป็นหลักเป็นแหล่งแต่หมอนั่นก็มีเหตุผลของตัวเองละ”

ในยามปกติ ยูมิโกะจะบ้วนปากและตอกกลับไปแบบไม่รอช้า ทว่าท่าทางกระตือรือร้นผิดปกติของคาสึอากิก็ทำให้สงบปากสงบคำไว้ ทั้งยังตกใจเล็กน้อยที่คาสึอากิเรียกแทนคุริฮาชิ อิโรมิ ด้วยคำว่าหมอนั่น

“พี่ว่า บางทีพี่อาจจะไม่เข้าใจในสิ่งที่หมอนั่นบอกก็ได้ คุริฮาชิเนะหัวดีจะตายไป เป็นแบบนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้วจริงมั้ยล่ะ ฉลาดมากจะทำอะไรก็เก่งไปหมด”

ยูมิโกะเองก็เคยมีช่วงเวลาที่ย่ำแย่ในคุริฮาชิ อิโรมิ ผู้เป็นเช่นนั้นจนนึกดูถูกพี่ชายตัวเองอยู่เหมือนกัน เธอดื่มเบียร์เข้าไปอีกรอบ แต่กลับรับรู้แค่ความเย็น ไม่ค่อยได้รสชาติเท่าไรนัก

“แต่คุริฮาชิมีอะไรแปลกๆที่อธิบายไม่ถูกตามติดอยู่ และมีแค่เขาเท่านั้นที่มองเห็นมัน เพราะอย่างนั้น หมอนั่นถึงได้ทุกข์ทรมาน”

“เพราะเป็นทุกข์ก็เลยไม่ทำงานนั่นแหละ” ยูมิโกะถามออกมาเบาๆ “รายนั่นนะ มหาลัยก็สอบติดที่ดีๆ บริษัทที่ทำงานก็เป็นระดับแนวหน้าไม่ใช่หรือไง แต่จู่ๆ กลับไม่ยอมทำงานต่อ แล้วลาออกทันทีเลย พอโตแล้วหนูก็ไม่ได้คุยกับเขาแบบสนิทสนมอีก เลยไม่รู้ว่าความจริงเป็นยังไง แล้วตอนที่ถามว่าทำไมถึงลาออกจากบริษัท เขาเคยบอกว่าหัวหนามีแต่พวก

บ้าๆบอๆใช้มั้ยล่ะ”

คาสึอากิหัวเราะ “อืม เคยบอกอยู่”

“ที่ว่ามานั่นนะ หนูว่าไม่ค่อยดีหรอกนะ ตัวเองสูงส่งอยู่คนเดียวเลย คนอื่นรอบตัวเป็นบ้าเป็นบอกันไปหมด ขึ้นคิดแบบนั้นก็ทำอะไรไม่ขึ้นหรอก คุณครูฮาชิเขาทุกข์ใจ...จะทุกข์ใจเรื่องอะไรหนูไม่รู้หรอก แต่นั่นเป็นเพราะ เขาทำตัวเองไม่ใช่เธอ”

คาสึอากิต้มเบียร์เข้าไป ระหว่างดื่มก็กะพริบตาถี่ๆราวกับครุ่นคิด คำพูดของยูมิโกะไปด้วย

“สำหรับหนูแล้ว คนคนนั้นเป็นแค่พวกเหลวแหลก ดีแต่วางก้าม พึงตั้งคำถามเป็นไหนๆ...”

คาสึอากิริบแย้งขึ้นมาทั้งที่ยูมิโกะยังพูดไม่จบ “จริงเหรอ พี่ดีกว่าเขาจริง ๆ นะเหรอ”

ยูมิโกะประหลาดใจ ถูกพี่แย้งกลับว่าแปลกแล้ว การโดนต้อนถามกลับยังไม่เคยพบไม่เคยเห็น

“พี่ไม่คิดแบบนั้นหรอกนะ”

คาสึอากิพูดจาแบบเดิมๆ เหมือนเวลาอ่านและทบทวนเรื่องที่เปลี่ยนแปลงได้ยาก อย่างเช่นข้อกฎหมายหรือกฎเกณฑ์ต่างๆ

“ต่อให้ครูฮาชิเอาแต่เอื้อระเหยไม่ยอมทำงาน หรือดีแต่เถียงข้างๆคูๆ ถึงยังงั้นครูฮาชิก็คือครูฮาชิอยู่ดี เขามีส่วนที่ใช้ได้มากกว่าพี่เยอะเยอะเขี้ยวละ ทั้งหน้าตาดี แถมยังหัวดีอีก พี่นะไม่มีทางเป็นแบบนั้นได้แน่”

“ไม่ใช่อย่างนั้น...”

แต่ใครกันล่ะที่เป็นฝ่ายมีเด็กผู้หญิงเข้าหา ใครกันที่ใช้ชีวิตได้น่าตื่นเต้นมากกว่า ใครกันที่อยู่ในความทรงจำของบรรดาเพื่อนร่วมชั้น

ไม่ใช่อย่างนั้น พี่นะดีกว่าเขาอีก...ยูมิโกะพูดไป แต่รู้อยู่แก่ใจว่านั่นเป็นคำโกหก ท้ายประโยคจึงแผ่วลงและหดหายไปในที่สุด

“แต่พี่ไม่ได้ปล่อยให้ครูฮาชิใช้งานเยี่ยงทาสอย่างที่ยูมิโกะกังวลหรอกนะ เด็กผู้หญิงอาจจะไม่ค่อยเข้าใจ แต่เด็กผู้ชายที่โตมาด้วยกันนะ มีความพิเศษเล็กๆบางอย่าง พี่อาจจะดูเหมือนเด็กรับใช้ของหมอนั่นก็จริง แต่...”

ดวงตาเลื่อนลอยของคาสีอาากิเปลี่ยนมาจับจ้องสิ่งที่เป็นจุดรวมสายตา ว่ายูมิโกะกลับมองไม่เห็นสิ่งนั้น บางทีมันคงเป็นสิ่งที่อยู่ภายในใจของ คาสีอาากิ ไม่ใช่สิ่งที่จะสังเกตเห็นได้จากภายนอก

“แต่พี่ก็มีสิ่งที่แค่ตัวเองที่ทำได้อยู่นะ”

คาสีอาากิว่าดังนั้นแล้วเงยหน้ามองตายุมิโกะพร้อมส่งยิ้มสดใส ใบหน้า ยิ้มแย้มอันบริสุทธิ์ของพี่ชายที่ยูมิโกะเห็นอยู่เสมอจนชินตา ใบหน้ายิ้มแย้ม ที่บางครั้งก็ดูขบือและเซื่องช้า จู่ๆก็กลับมองดูเหมือนเป็นหน้ากาก และนั่น ทำให้เธอนึกถึงสีหน้าของพี่ชายตอนดูขำหน้านั้นเมื่อช่วงที่ยุ่งขึ้นมาอีกครั้ง นั่น เป็นใบหน้าที่จริงของพี่ชายที่เปลือยถอดหน้ากากในตอนนี้ออกหรือเปล่า

“นี่ พี่คะ พี่สนใจเรื่องที่สวนสาธารณะโอเกาะมาตลอดเลยสินะ”

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะตกใจที่ทิศทางของบทสนทนาเปลี่ยนไปโดยฉับพลัน หรืออย่างไร คาสีอาากิถึงทำตาโตขึ้นเล็กน้อย

“อะ...อะไรกัน อยู่ดีๆก็”

“ตั้งใจอ่านหนังสือพิมพ์ใหญ่เลยใช่ไหมล่ะ คนที่สนใจแต่ละครกลับ ดูชาวทางทีวีด้วย”

“รูปแบบนั้น ตอนนี้เป็นกันทั่วญี่ปุ่นไม่ใช่เหรอ”

คาสีอาากิพยายามหลบเลี่ยงอย่างชัดเจน จึงไม่อาจตอบตายุมิโกะ ใน จุดนี้ผู้เป็นน้องสาวช่างองกว่าเป็นไหนๆ

“เมื่อตอนเที่ยง ที่วิชายข่าวการพบโครงกระดูกของคุณฟูรุภาวะ มาริโกะ ใช่มั๊ย ตอนได้ยินครั้งแรกพี่ทำหน้าเหมือนตกใจสุดขีดเลยนะ สีหน้า เหมือนหวาดกลัวด้วย ทำไมล่ะ ทำไมถึงต้องตกใจขำหน้านั้นขนาดนั้นด้วย”

คาสีอาากิกลนลาน เพราะคลุกคลีกันมาหลายปี ยูมิโกะจึงรู้ดีว่าถ้าพี่ชาย กระดิกนิ้วเท้าไปมาแปลว่าเขากำลังประหม่า เป็นการตอบสนองเหมือนเมื่อครั้ง อดีต เพราะยูมิโกะเคยจับได้ต่อหน้าพ่อแม่บนโต๊ะอาหารคำว่าเขาถูกกลั่นแกล้ง ในช่วงที่ยุ่งจนต้องร้องไห้ที่โรงเรียน คาสีอาากิเฝ้า ถูกทำให้ร้องไห้อีกแล้วหรือ เป็นลูกผู้ชายแท้ๆ เข้มแข็งหน่อยสิ ว่าก็ว่าเถอะ ยูมิโกะ ลูกรู้ดีอยู่แล้วใช่ไหม โธ่แม่คะ คราวนี้ตายังติดบนแก้มพี่เขาอยู่เลย แล้วคาสีอาากิก็ห่อร่างอัน อวบอ้วนพลางกระดิกนิ้วเท้าและนิ้วมือไปมา...

“ทำไมถึงต้องสนใจเรื่องนั้นด้วยล่ะ” คาสึอากิฎูได้จุ่มก้นไปมาพลงเอ๋ยเสียงอู้ว “ชาวเลร้ายขนาดนั้น ใครได้ยินเข้าก็ต้องกลัวอยู่แล้ว พี่ไม่ใช่คนชั่วที่ได้ยินข่าวพรรคนั้นแล้วจะหัวเราะออกมาได้สักหน่อย”

“ไม่ใช่ปัญหาในระดับนั้น พี่ก็รู้อยู่นี่นา”

“ไม่เห็นรู้เรื่องเลย”

“งั้นหนูจะบอกให้ จังหวะหนึ่งหนูเผลอคิดไปแล้วว่าพี่อาจจะเป็นคนร้ายก็ทำหน้าทำตาน่ากลัวขนาดนั้น...”

ยูมิโกะกลืนคำพูดกลับลงคอไปกลางคัน เพราะพี่ชายหน้าถอดสีอย่างเห็นได้ชัด

“พี่คะ” เธอพึมพำ รสชาติของเบียร์เลื่อนหายไปจากปาก เหลือเพียงความขม

“พี่ก็...ทำไมหน้าซีดเผือดอย่างนั้นเล่า”

ยูมิโกะหัวเราะเบาๆ เธอหัวเราะแล้ว แต่พี่ชายกลับไม่หัวเราะตาม

“ไม่เอาน่า อย่าเล่นตามหนูสิ พี่เป็นคนร้ายจริงๆ เหรอ น่ากลัวนะเนี่ย”

ยูมิโกะตอบาคาสึอากิเบาๆ เธอรู้สึกได้ถึงความเย็นและเหงื่อที่ซึมออกมา สัมผัสเปียกชื้นประทับอยู่บนฝ่ามือ

“พี่คะ ทำไมถึง...”

เรื่องล้อเล่นเริ่มไม่ใช่เรื่องล้อเล่น ความกังวลอันซุ่มมัวกลับเป็นรูปเป็นร่างชัดเจนยิ่งขึ้น ความกังวลจะดีก็ต่อเมื่อเป็นแค่ความกังวล ต่อเมื่อยังไม่เห็นเป็นรูปธรรมที่แท้จริง

คาสึอากิวางกระป๋องเบียร์ลงบนโต๊ะ แต่เพราะวางอย่างเงอะงะ กระป๋องจึงล้มลง เบียร์หกออกมาเล็กน้อย เกิดเป็นเกาะรูปหยดน้ำตาบนพื้นโต๊ะ

“พี่เองก็อธิบายไม่ค่อยถูก”

คาสึอากิพูด หางเสียงสั้นเครือ เขาก้มหน้ามองต่ำ ยูมิโกะจึงไม่รู้ว่าตอนนี้ดวงตาคู่นั้นกำลังมองอะไรอยู่

“แต่พี่ไม่ได้ทำเรื่องอะไรให้เธอต้องเป็นห่วงหรอก จริงๆ นะ พี่ไม่ได้กลัวหาญขนาดนั้น ถ้ากลัวหาญสักหน่อยละก็วิ่งไปอย่าง”

วิธีการลงท้ายประโยคนั้นคล้ายกำลังตำหนิตัวเองอยู่

“ถ้ากล้า...แล้วจะทำไม่เธอ พุดแบบนี้หมายความว่ายังไง”

คำถามของยูมิโกะทำให้คำสื่อกิตาเบิกตากว้าง ประหนึ่งเพิ่งรู้ว่า
เปลือยเรื่องไม่ควรออกไปเสียแล้ว

“ใครจะกล้ากันล่ะ ขอบอกไว้ก่อนเลยนะว่า ตั้งแต่เด็กจนอายุปุนนี้
พี่ยังไม่เคยทำอะไรที่ดูกล้าหาญเลยสักครั้ง”

ปกติแล้วเวลาถูกขัด ยูมิโกะจะโกรธหรือหัวเราะ แต่หนนี้ต่างออกไป
เธออยากจะรู้ให้ได้ว่าประโยคถัดจาก ถ้ากล้าหาญสักหน่อยละก็ว่าไปอย่าง
ของพี่ชายนั้นคืออะไร เพราะสีหน้าของคำสื่อกิตาตอนพูดคำนี้ออกมา ช่างต่าง
จากคนที่ยูมิโกะเคยรู้จักในฐานะพี่ชาย

“พี่กังวลอะไรอยู่เธอ มีอะไรที่พี่ไม่สบายใจ เพราะอยากตัดสินใจ
ให้เด็ดขาดแต่ทำไม่ได้อยู่นั่นหรือ”

“อะไรกัน ทำหน้าจริงจังเสีย”

“ก็ช่วงนี้พี่แปลกไปนี่นา หนูสงสัยนะ”

“คนที่ต้องสงสัยนะพี่ต่างหาก พอนัดดูตัวถูกเลื่อนออกไป เธอก็ดูซึมๆ
ไปเลย”

“หนู...ไม่ได้ซึมนะ ไม่ได้อยากไปดูตัวอะไรนั่นตั้งแต่แรกอยู่แล้วด้วย”

“จริงรึอ แต่เอาเถอะ พี่คิดว่าเธอต้องเป็นภรรยาที่ดีแน่ๆ ถึงได้อยาก
ให้แต่งงานไวๆ ยังไงล่ะ”

“หนูไม่ได้อยากได้ยินเรื่องพรรคนั้นจากปากพี่หรอกนะ”

ขณะพูดออกมาเช่นนั้น ยูมิโกะก็พลันนึกขึ้นได้ หรือว่าพี่ชายจะเจอ
ผู้หญิงที่ชอบ แต่ไม่กล้าสารภาพความในใจต่อเขา ถึงได้พิมพ์ว่า ถ้ากล้าหาญ
สักหน่อยละก็ว่าไปอย่าง ออกมา

ยูมิโกะมองพี่ชายด้วยหางตา หว่ริมฝีปากกลับบั้นยิ้มกรุ้มกรุ้ม

“อะไรเนี่ย พี่ขลุ่ยแล้วนะ” คำสื่อกิตากระเถิบตัวถอยออกมา

“เข้าใจแล้ว ที่แท้ก็แบบนี้เอง”

“แบบนี้มันแบบไหนเล่า”

“พี่อยากมีแฟนใช่มั้ยล่ะ พุดง่าย ๆ ก็คือพี่มีคนที่ชอบแล้วถึงได้กลุ้มใจ
ถูกต้องมั๊ย”

สายตาของคาสึอากิว่างเปล่าไปชั่วขณะหนึ่ง ยูมิโกะชะงักมองเข้าไปในตาของพี่ชายใล้ๆ ด้วยคิดว่าตัวเองอาจจะตาย

แต่คาสึอากิกลับหัวเราะออกมา ไม่ใช่การหัวเราะกลบเกลื่อนหรือแค้น แต่เป็นการหัวเราะที่เหมือนโล่งใจ อย่างเช่น หลุดหัวเราะออกมาเวลาถูกขู่ว่าจะปอดอีกเสป แต่พอเอกซเรย์ดูกลับเป็นแค่ไข้หวัดรุนแรงเท่านั้นเองนี่นา อะไรทำนองนี้

“ใช่ๆ พี่ก็กลัวกับเรื่องนั้นอยู่นั่นละ ถ้าพี่กลัวหนอยคงกระตือรือร้นกว่านี้และหาแฟนได้บ้าง พี่มันอีตอาดเลยได้แต่มองจากที่ไกลๆ ใช่มั้ยได้เออะเลย”

คาสึอากิสายหน้ารัว ขณะพูดออกมาด้วยน้ำเสียงคล้ายหยอกล้อ จากนั้นบิดตัวใหญ่เทอะทะเพื่อเอื้อมมือไปหาตู้เย็นเครื่องจืด แล้วหยิบเบียร์กระป๋องใหม่ออกมา

“หนูไม่ดื่มแล้วนะ เดี่ยวเมากันพอดี”

“อย่าพูดแบบนั้นสิ อยู่เป็นเพื่อนพี่ก่อน”

คาสึอากิออกแรงดึงห่วงเปิดกระป๋องเบียร์ แล้วดื่มอีกๆ ราวกับนักแสดงในโฆษณา

ยูมิโกะจ้องมองพี่ชายนิ่งๆ เธอยังไม่อาจแน่ใจว่าคำตอบเมื่อครู่ของพี่ชายนั้นมาจากใจจริงหรือไม่ ท่าทางในตอนนี้เป็นเพียงการแสดงกลบเกลื่อนหรือไม่ นี่เธอทายถูกหรือผิดกันแน่

“ผู้หญิงที่พี่ชอบ เป็นคนแบบไหนเธอ”

ยูมิโกะถามขึ้นเบาๆ พี่ชายอ้าปากหาวเหมือนคนไม่เต็มเต็งอยู่พักหนึ่งบนใบหน้ามีฟองเบียร์ขึ้นเป็นครา จากนั้นครุ่นคิดแล้วตอบว่า

“เรื่องนั้น ก็ต้องออกแนวน่ารักอยู่แล้ว”

“ผมยาวหรือผมสั้นล่ะ”

“ผมยาว อ๊ะ แต่ผมสั้นก็น่ารักนะ ถ้าตัดแล้วเข้ากับคนนั้น”

“สนใจอะไรเหมือนกันก็ยอมดีกว่าด้วยโซ่มัดๆ ละ ต้องเป็นคนทีคลั่งละครสินะ”

“ผู้หญิงเขาไม่ค่อยคลั่งอะไรแบบนั้นกันหรอกมั้ง” คาสึอากิหัวเราะ

“คำว่าคลังฟังดูเป็นคำที่ใช้กับผู้ชายมากกว่า”

สายตาของคาสีอากิไม่ได้มองใบหน้าของยูมิโกะ แต่จับจ้องไปยังจุดหนึ่งในอากาศ ประหนึ่งว่าเขากำลังนึกถึงใบหน้าหรือภาพของใครบางคน รวากับว่ากำลังจินตนาการถึงใครบางคนในอนาคต ลีกลงไปในสายตาคู่นั้น ให้ความรู้สึกเหมือนกับจวนตัวที่ต้องพูดถึงเรื่องที่ไม่ใช่แค่การสมมติ ไม่ใช่แค่เรื่องแต่งขึ้น

พี่คะ ผู้หญิงที่พี่ชอบ ใช่ใครที่หนูรู้จักึเปล่า...ขณะยูมิโกะจะอำปากถาม คาสีอากิก็พลันพูดออกมา

“...พี่อยากให้เขาล้าหาญ”

“เอว?”

“พี่อยากให้เขาเป็นคนที่กล้าหาญ”

สำหรับคุณสมบัติที่ผู้ชายมองหาในตัวผู้หญิง นี่ถือว่าค่อนข้างแปลกทีเดียว ยูมิโกะไปต่อไม่ถูก เธอถึงกระป๋องเบียร์ที่ได้รับมาเล่นบนฝ่ามือ

“เพราะมีคดีแปลก ๆ เกิดขึ้นนะ” คาสีอากิอธิบายเสริมเอง “พี่เลยอยากให้เธอมีสติปัญญาและความกล้าเพื่อที่จะไม่เผลอไปตกอยู่ในมือคนร้าย เรื่องนี้ยูมิโกะเองก็เหมือนกัน พี่เป็นห่วงเธอนะ”

“รู้แล้วนา พ่อกับแม่พูดกันจนหนวกหูไปหมด”

ถึงจะพยักหน้ารับแต่โดยดี ยูมิโกะก็อดไม่ได้ที่จะทำปากย่นปากยาวอย่างไม่พอใจ

“แต่พี่คะ ถึงผู้หญิงจะมีสติปัญญาและกล้าหาญสักแค่ไหน ก็ยังมีผู้ชายเลว ๆ ที่พวกเธอรับมือไม่ไหวอยู่นะ พวกเด็กสาวที่ถูกสังหารในคดีฆาตกรรมต่อเนื่องเชื่อว่าเข้าใจความกล้าหรือปัญญาซะที่ไหน แต่พวกเธอก็ยังเสียรู้คนร้ายอยู่ดี กรณีแบบนี้ทำเอาหนูรู้สึกว่ายูมิโกะนี่ช่างน่าเศร้าเหลือเกิน เมื่อตอนกลางวันหนูยังคิดว่าบางทีแค่เป็นผู้หญิงก็เหมือนถูกฆ่าได้โดยไม่มีเงื่อนไขแล้ว หนูรู้เหมือนกันว่าทำไม แต่โลกเรามันเป็นแบบนี้”

ยูมิโกะพูดจบรวดเดียว จากนั้นรอให้คาสีอากิแย้ง ไม่สิ ไม่ใช่การโต้แย้ง แต่เธอขอให้คาสีอากิตอบกลับมาเหมือนเช่นทุกครั้งว่า “นั่นสิน่า จริงอย่างที่ยูมิโกะว่า” หรือ “ยูมิโกะคิดเรื่องอะไรแบบนี้ด้วยหรอ เอาจริงเอางี้

กว่าที่ตั่งเยอะเลยแฮะ” เสียมากกว่า

คาสึอากิค่อยๆ เหยยหน้าขึ้นมามองยูมิโกะ เขาถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง
ปราศจากรอยยิ้มว่า “ถ้าอย่างนั้นแล้ว เธอจะทำยังไงล่ะ”

“ทำยังไงนั่นเธอ...”

“เธอจะทำยังไงไม่ให้ผู้หญิงคนอื่นถูกฆ่า”

หนนี้กลับเป็นฝ่ายยูมิโกะที่ผงะถอย

“เรื่องนั้น...ก็มีแต่จะต้องจับผู้ชายที่ฆ่าและทำร้ายผู้หญิงให้ได้เร็ว ๆ
นะสิ”

คาสึอากิพยักหน้าอย่างว่าง่ายจนน่าผิดหวัง “ต้องรีบจับให้ได้ไว ๆ สินะ
จริงนั่นละ ไม่อย่างนั้นพี่ก็คงเป็นห่วงจนนอนไม่หลับ”

ดูเหมือนว่าเขาจะเมาเสียแล้ว ถึงได้อัปาทหาวกว้างจนน่าระอา ยูมิโกะ
อาศัยจังหวะนั้นลุกขึ้นยืน

“ก่อนนอนเปิดหน้าต่างไว้หน่อยนะ ระบายอากาศบ้างจะดีกว่า”

“อ้อ เดียวเปิดไว้”

คาสึอากิลุกขึ้นยืนอย่างอู้ยอ้าย เลื่อนม่านออกแล้วเปิดหน้าต่าง

“งั้นไปก่อนนะ ผันตีค่ะพี่”

ยูมิโกะเดินไปถึงข้างประตูแล้วหันหน้ากลับมา พี่ชายกำลังยืนหันหลัง
ให้อยู่ตรงริมหน้าต่าง เธอมองใบหน้ากลมๆ ของเขาที่สะท้อนอยู่บนกระจก
หน้าต่าง แล้วลั่นสะดุ้งโหยงไม่ต่างจากเมื่อตอนกลางวัน

คาสึอากิกำลังทำหน้าบิตเบี้ยวด้วยความเครียด ในสายตาของยูมิโกะ
สีหน้าเช่นนั้นของพี่ชายแลคล้ายภาพเหมือนที่ศิลปินจิตวิปลาสที่ไหนไม่รู้
วาดออกมา โดยใช้ชายผู้แสนอ่อนโยนนามว่าทาคาอิ คาสึอากิ เป็นแบบ
จิตรกรถ่ายทอดโทสะที่เวียนวน ความสิ้นหวัง และความพรั่นพรึงในกายตน
ออกมาวาดทับลงบนแบบทั้งอย่างนั้น ภาพที่ได้จึงเหมือนกับพี่ชาย แต่ไม่ใช่

ยูมิโกะคิดนั้นคิดนี้ต่อไปอีกสักพัก สีหน้าซีดเผือดของคาสึอากิ คำพูดถึง
คนที่ชอบซึ่งฟังออกยากว่าเป็นเรื่องจริงหรือโกหก น้ำเสียงจริงจังสุดขีดตอนที่
บอกว่าอยากให้เธอเป็นคนกล้าหาญ

แล้วเธอก็ลงเอยด้วยสมมติฐานตามแบบฉบับของตัวเอง ว่าตอนนี้พี่ชายคงมีผู้หญิงในใจ คาสีอาากิเห็นคนคนนี้สำคัญมากจริงๆ เขาจึงอดเป็นห่วงเธอไม่ได้ ตราบใดที่คดีสะเทือนขวัญในช่วงนี้ยังไม่คลี่คลาย มองไม่เห็นวีแววที่จะจับคนร้าย และไม่ว่าใครจะเป็นเหยื่อรายต่อไป การที่พี่ชายตอบสนองอย่างว่องไวต่อข่าวของฟูกาวะ มารีโกะ อาจเป็นเพราะนึกหวาดกลัวว่าหากผู้หญิงคนสำคัญในใจตนต้องตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกับฟูกาวะ มารีโกะ จะอย่างไร

แน่นอนว่าการที่เขาใส่ใจรายงานข่าวในคดีนี้อย่างยิ่งยวดก็คงมาจากการภาวนาอยากจะได้คดีคลี่คลายโดยไว หรือคืบหน้าขึ้นสักนิดก็ยังดี แม้ถ้อยคำที่ว่า ถ้ากล้าหาญสักหน่อยละก็ว่าไปอย่างนั้นยากจะถอดความ แต่นั่นอาจจะเป็นอย่างที่ยูมิโกะจินตนาการไว้ในตอนแรกก็เป็นได้ คาสีอาากิคงหลุดพูดคำนั้นออกมาเพราะรู้สึกว่ามันตัวเองซี้ซาลาด ไม่กล้าเปิดอกเผยความในใจต่อผู้หญิงคนดังกล่าว หรือหากตีความให้ลึกกว่านั้น อาจจะแฝงความหมายโดยนัยว่า ถ้าตัวเองมีความกล้า เป็นผู้ชายที่กล้าหาญกว่านี้ ก็อยากจะไปเป็นเจ้าหน้าที่หรือตำรวจ จะได้ไล่ตามจับผู้ร้ายนำโมโหรายนี้ด้วยมือของตัวเอง... คิดแบบนั้นก็ยอมได้

ยูมิโกะยังคงนึกขำตัวเอง ว่าแปลกพิลึกที่มานั่งตั้งสมมติฐานแล้วทำลายทิ้งแบบนี้ ฉะนั้นมันว่างจริงเชียว ควรไล่แมลงวันบนหัวไปก่อนจะมาก้าวายเรื่องของพี่ด้วยซ้ำ

วันหยุดร้านครั้งถัดมา ยูมิโกะนัดกับเพื่อนไปห้างสรรพสินค้า เธอตื่นเต้นเพราะจะได้เปลี่ยนบรรยากาศ และอยากฟังความคิดเห็นเพื่อนสนิทเรื่องตุ๊ดตัว แต่ขณะเตรียมตัวออกจากบ้าน โทรศัพท์สายตรงในห้องนอน ยูมิโกะกลับดังขึ้นเสียก่อน สายโทร.มาจากเพื่อนคนที่นัดไว้ บอกว่าเมื่อคืนพันคุดเกิดอึกเสบจนเจ็บทนไม่ไหว สุดท้ายเลยนัดหมอฟันและจะไปเข้ารับการรักษา ขอเลื่อนนัดไปเป็นสัปดาห์หน้านะ

ช่วยไม่ได้ หายใจๆ นะ ยูมิโกะว่าแล้ววางสายไปอย่างเง้งออด เพื่อนคนนี้ต่างจากยูมิโกะ สถานะของเธอสมาารถช่วยงานที่บ้านได้แบบสบายๆ จึงใช้เงินค่าขนมสุร่ยสุร่ายกว่ายูมิโกะอยู่มากโข ทำเอายูมิโกะอยากจะพาลดใส่

อากาศไปสักทีว่า ว่างอยู่ทุกวัน กะอีแค่พันจุด รีบรักษาแต่เนิ่นๆ เสียก็ได้ที่

เธออยู่ในสภาพครึ่งๆ กลางๆ ใส่ชุดเตรียมออกจากบ้านเรียบร้อยแล้ว แต่ยังไม่ได้อัดแต่งหน้า ขณะซึ่งใจว่าจะออกไปห้างสรรพสินค้าคนเดียว หรือรีบเปลี่ยนเป็นชุดธรรมดาแล้วไปร้านเซาวีดีโอ ยูมิโกะก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของใครบางคนเดินลงบันไดมา แม่ออกไปซื้อของที่ย่านร้านค้า ส่วนพ่อ จากที่แอบดูเมื่อครู่เห็นว่ายังนอนกลางวันอยู่ เสียงฝีเท้านั้นต้องเป็นของพี่ชายไม่ผิดแน่

ยูมิโกะแอบชะเง้อออกไปมอง แล้วก็เบียดคาง คาสึอากิในชุดเสื้อเชิ้ตสำหรับออกจากบ้านกำลังเดินลงบันไดไปยังชั้นล่าง เสื้อเชิ้ตลายทางสีฟ้าสลับเขียวสวยสดตัวนั้นเป็นเสื้อตัวใหม่ที่แม่เพิ่งซื้อให้เมื่อสัปดาห์ก่อน

ยูมิโกะเข้าใจทันที พี่ชายกำลังจะออกไปเจอสาว...แต่ไม่รู้ถึงขั้นว่านัดกันสองต่อสองหรือเป็นหมู่คณะ และจะไปที่ร้านหรือบริษัทที่เธอทำงานอยู่กันแน่

...ต้องลองไปสังเกตการณ์ดูถึงจะรู้

ยูมิโกะรีบกลับเข้าไปในห้อง คว่ำกระเป๋าทิ้งแล้วออกไปยังทางเดินพอย่องลงจากบันไดก็เจอคาสึอากิกำลังใส่รองเท้าอยู่ตรงทางเข้าบ้าน เธอจึงหุดหัวกลับเข้าด้านใน

ไม่นานนักคาสึอากิก็ลุกขึ้นแล้วเปิดประตูออกไป ยูมิโกะวิ่งลงบันไดรีบเลือกกรองเท้าผ้าใบใส่สบายจากชั้นวางมาใส่ เธอพนมหายใจแรงๆ แล้วก้าวออกไปข้างนอก คาสึอากิกำลังเลี้ยวซ้ายตรงถนนที่เชื่อมกับเส้นทางผ่านของรถประจำทางพอดี

ปฏิบัติการสอดแนมของยูมิโกะได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

คาสึอากิขึ้นรถประจำทางสายที่มุ่งหน้าไปยังหน้าสถานีเนริมะ ยูมิโกะหลบไปแอบตามอาคารบ้านเรือนขณะคาสึอากิอยู่ตรงป้ายรถประจำทาง หลังจากเขาขึ้นรถ ยูมิโกะก็กระโจนออกมาเรียกแท็กซี่ที่ขับผ่านมาทันที แน่ใจว่าแท็กซี่ย่อมไปถึงสถานีก่อนรถประจำทาง ยูมิโกะจึงวิ่งเข้าไปในสถานี ซ้อมตัวลงที่อิเคะบุคุโระไว้ก่อน แล้วค่อยวิ่งกลับมายังจุดที่มองเห็นป้ายรถประจำทาง

อีกครั้ง และเห็นรถประจำทางกำลังเข้ามาจอดเทียบพอดิบพอดี

ยูมิโกะแฝงตัวรออยู่ในเงาของป้ายบอกทาง คาสึอากิลงจากรถประจำทางเป็นคนสุดท้าย สีหน้าเขาเหม่อลอย ไม่ได้สนใจสิ่งรอบข้าง อย่างน้อยก็ไม่ได้ดูเหมือนคนอื่นใดไว้ใกล้ๆ หรือในสถานีนี้ คาสึอากิก้าวเดินไปอย่างช้าๆ ไม่มีท่าทางเร่งรีบ ไม่เหมือนว่ามีคนรอคอยเขาอยู่

เขาเข้าไปในสถานี นับเหรียญอย่างละเอียดเพื่อซื้อตั๋ว ยูมิโกะรักษาระยะห่างจากพี่ชายประมาณสิบเมตร ใจเธอเต้นตึกตักตอนผ่านช่องตรวจบัตรโดยสาร เหนือไหล่ท่วมตัว บางทีสิบเมตรอาจจะใกล้เกินไป แต่ครั้นห่างมากก็กลัวจะมองตามไม่ทัน ได้แต่ภาวนาขออย่าให้คาสึอากิหันขวับกลับมาข้างหลัง...ไม่สิ เกิดเขาเห็นเข้าค่อยแกล้งทำเป็นตกใจก็ได้เนี่ย อ้าว พี่ออกมาข้างนอกเหวออะ หนูก็จะไปชินจูกับมิจจังเหมือนกัน จะฝากซื้ออะไรมัย ไช้แล้ว พอกลับเคลื่อนได้อยู่ แล้วก็ถือโอกาสตามดูเลยเป็นไง พี่กำลังจะไปไหนนั่นเหวอ

รถไฟที่จะไปอิเคะบุคุโระมาถึงแล้ว คาสึอากิอยู่ข้างประตูอย่างมีมารยาท รอให้ผู้โดยสารลงจากรถก่อนจะขึ้นไปบนรถไฟเป็นคนสุดท้าย อีกตามเคย

พอได้เว้นระยะห่างออกมามองจากมุมนี้ ยูมิโกะก็แปลกใจที่เห็นร่างกลมดิกของพี่ชายดูใหญ่โตพอสมควร ที่พี่ชายมักจะต่อท้ายแถวเวลาขึ้นลงรถโดยสารคงเป็นเพราะเกรงใจ ไม่อยากให้ร่างกายที่ใหญ่ทั้งแนวตั้งและแนวนอนไปกะกะขวางทางคนอื่น

ยูมิโกะขึ้นรถไฟขบวนเดียวกับคาสึอากิ แต่ลงจากประตูคนละฝั่ง ตอนอยู่บนรถไฟ พี่ชายยืนข้างประตูฝั่งหน้า สีหน้าดูผ่อนคลายเช่นเดียวกับก่อนหน้านี้ พลังแห่งมนต์โฆษณาที่แขวนอยู่ในรถ ไม่อ่านหนังสือหรือหลับตา อยู่ในสภาพนั้นตลอดจนถึงอิเคะบุคุโระ

หลังจากรถไฟเคลื่อนตัวเข้าไปในสถานีอิเคะบุคุโระ ยูมิโกะก็กระวี-กระวาดขยับตัวลงรถไฟจากประตูของอีกขบวน เนื่องจากเป็นสถานีปลายทาง ผู้โดยสารทุกคนจึงต้องลงจากรถ หนนี้คาสึอากิลงมาเป็นคนสุดท้ายอีกเช่นเคย เขาไม่มีท่าทีลังเลหรือเป็นกังวลแต่อย่างใด คาสึอากิก้าวไปตาม

ซานซาลาอย่างสงบนิ่งโดยไม่แม้แต่จะมองนาฬิกาข้อมือ

เมื่อพ้นเขตสถานีอันกว้างขวาง คาสึโอกากิก็ถูกบดบังด้วยฝูงชนที่เดินขวักไขว้ไปมา ยูมิโกะคลาดสายตาจากพี่ชายอยู่หลายครั้ง แต่ทุกครั้งก็กลับมามองหาและไล่ตามได้ทันที มีหนหนึ่งที่เผลอเข้าไปใกล้ในระยะเพียงสองเมตรแบบไม่ได้ตั้งใจ เธอตะลึงตะลันรีบซ่อนตัวอย่างว่องไว

ผีเท้าของพี่ชายมั่นคง ปราศจากท่าทีเร่งรีบหรือมอมรอบกายเพื่อตามหาบุคคลที่นัดไว้ ไม่นานนักคาสึโอกากิก็ขึ้นมาถึงซานซาลารถไฟสายยามาโนเทะ เขาวิ่งขึ้นรถไฟที่แล่นมาจอดได้ทันท่วงที

ยูมิโกะกระโจนขึ้นรถไฟตู้ข้างๆ รอดจากการถูกประตูล็อกลูกบิดไปอย่างฉิวเฉียด การสะกดรอยตามไม่ได้ง่ายดายอย่างที่เห็นในละครสืบสวน สอบสวนสูตรเทกโททางโทรทัศน์ ตอนนั้นเธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่ารถไฟสายยามาโนเทะที่กระโจนขึ้นไปนั้นเป็นสายวนนอกหรือวนใน

กระจกด้านหลังของชบวนมองออกไปเห็นใบหน้าด้านข้างของคาสึโอกากิที่ยืนอยู่ติดประตูบานหลังสุดของรถไฟชบวนถัดไปได้อย่างชัดเจน เขากำลังทำหน้าว่างๆ คาดเดายากว่ากำลังต้องการมุ่งหน้าไปที่ไหน เผลอๆ ทำทางไม่ได้มีนัดเด็ดเสียด้วยซ้ำ ลักษณะไม่เหมือนคนที่จะไปเจอหน้าผู้หญิงในดวงใจแต่อย่างใด สีหน้าของพี่ชายไร้ความประหมัดถึงเพียงนั้น

คุรุกันวัยรุ่นนั่งอิงแอบแนบชิดกันอยู่บนเก้าอี้ติดกับคาสึโอกากิ แม้จะไม่ได้ยินเสียง แต่พวกเขาก็ออกท่าออกทางขยับไม้ขยับมือคุยกันตลอดเวลา ทั้งชายและหญิงต่างดูเหมือนจะอยู่ในวัยรุ่นราวคราวเดียวกับยูมิโกะพอดี หรือไม่ก็อาจจะเด็กกว่า ประมาณมหาวิทยาลัย...แต่งตัวเรียบง่าย ต้องเป็นนักศึกษาแน่

คุรุกันฝ่ายหญิงแทบไม่แต่งหน้า ผมสั้นประบ่าปล่อยสยายลงๆ แต่หน้าตาน่ารักน่าดู จุดที่ยูมิโกะยืนอยู่มองเห็นใบหน้าของเธอได้อย่างชัดเจน ขณะที่ฝ่ายชายเห็นเพียงศีรษะด้านหลัง ทว่าถึงจะสังเกตเห็นแค่ด้านหลังก็ยังสามารถรู้ได้ว่าเขากำลังพยักหน้าให้คำพูดของแฟนสาวพลางหัวเราะ

น่าอิจฉาจัง ยูมิโกะคิด ไม่บ่อยนักที่เธอจะคิดเช่นนั้นตรงๆ เวลาเห็นคุรุกัน เพราะส่วนใหญ่มักจะเป็นคู่ที่ดูไม่เข้ากันอย่างรุนแรง ฝ่ายชายทำทาง

ไม่เอาอย่างเห็นได้ชัด หรือไม่ฝ่ายหญิงก็เจนจัดจนเกินไป ทำให้นึกดูแคลนอยู่บ่อยครั้งว่า “ทำไมถึงคบกับคนแบบนี้ละ” “คนแบบนี้มีดีตรงไหนกัน” แนนอนว่าขณะนึกเหยียดหยาม ใจก็อิจฉาคู่รักไปพร้อมกัน แต่เหตุผลอันชอบธรรมว่า “หากต้องตกลงปลงใจกับผู้ชายแบบนี้ ลืออยู่คนเดียวเสียดีกว่า” นั้นคอยปกปิดความเศร้าหมองและเปล่าเปลี่ยวไว้เบื้องหลังได้อย่างมิดชิด

แต่ตอนนี้พอได้สังเกตคู่รักคู่นั้น ยูมิโกะก็รู้สึก “อิจฉา” ขึ้นมาอย่างไม่อ้อมค้อม จนตัวเองต้องมาเรียบเรียงถ้อยคำในหัวใหม่ เพราะทั้งสองคนเป็นคู่ที่ดูเป็นกันเอง สนุกสนาน มีความสุข และแข็งแรงมาก พลังงานบวกที่ทั้งคู่แผ่ออกมาเป็นเครื่องยืนยันว่าพวกเขาเหมาะสมกัน พลังงานเช่นนี้จะไม่แผ่ออกมาจากคู่รักที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งต้องฝืนปรับตัวเข้าหาอีกฝ่าย ยูมิโกะถูกเลี้ยงดูและใช้เวลาช่วยเหลืองานในครอบครัวที่แม้จะเป็นธุรกิจค้าขายธรรมดาอย่างร้านโชบะ แต่ก็เป็งานบริการลูกค้า เธอจึงสั่งสมประสบการณ์จนมีทักษะในการมองเรื่องพวกนี้

เนื่องจากพอจะมีทักษะในเรื่องดังกล่าว ยูมิโกะเลยเผลอสั่งเกตคู่รักที่มาเป็นแขกในร้านอยู่เรื่อย ๆ โดยไม่รู้ตัว...ไม่ว่าจะเป็นคู่สามีภรรยา แฟน หรืออื่นๆ และเป็นไปได้ว่านั่นทำให้เธอมีความรักยากขึ้นไปโดยปริยาย ยูมิโกะเคยคิดเช่นนั้น แต่ดันถูกเพื่อนสนิทหัวเราะใส่ว่าคิดแบบนี้ไม่ดีหรอกนะ ต่อให้เป็นผู้หญิงมีการศึกษา หรือคุณป้าผู้เจนโลกแคไหน บทจะรักก็คือรัก จะมาบอกว่าไม่มีความรักเพราะมัวแต่ดูนั่นดูนี่ละ ข้ออ้างทั้งเพเลยละ ยูมิโกะ

รถไฟโยกกึกๆ ยูมิโกะเงยหน้าขึ้น เมื่อมองไปทางคาสีอากิ ก็เห็นว่าเขายังคงยืนเบียดตัวอันห่อหุ้มอยู่ในช่องแคบๆ ข้างประตูโดยไม่เปลี่ยนท่าทางไปจากเมื่อครู่แต่อย่างใด ทั้งที่จุดที่เขายืนน่าจะได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักหรือบทสนทนาของคู่รักชัดเจนกว่ายูมิโกะเป็นไหนๆ ไม่รู้สึกสนใจบ้างเลยหรือไงนะ บางทีเขาอาจจะคิดว่าหนวกหูก็ได้ ตอนนี้พี่คิดอะไรอยู่กันแน่

คาสีอากิลงรถไฟสายยามาโนเอะที่สถานีอาากิฮาบาระ

ยูมิโกะผิหว้างมากเมื่อรู้สถานีปลายทางที่เขาลง อะไรงัน จะไปย่านเครื่องใช้ไฟฟ้าหรรอกเทรอ...

ถ้าจะซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้า คาสีอากิมักจะไปที่ย่านเครื่องใช้ไฟฟ้าในอาากิฮาบาระ เขาจะไม่ซื้อที่ร้านราคาถูกแถวบ้านหรือร้านเครื่องใช้ไฟฟ้าเจ้าใหญ่ในชินจูกุเป็นอันขาด เมื่อถามว่าทำไมถึงต้องถ่อมาซื้อไกลๆ เขาก็จะตอบแบบไม่เป็นเหตุเป็นผลว่า เพราะอาากิฮาบาระเป็นย่านเครื่องใช้ไฟฟ้าที่มีชื่อเสียงระดับโลกยังงัล่ะ

ยูมิโกะคลายความตึงเครียดลง พลันรู้สึกตัวว่ารองเท้าผ้าใบที่ใส่ตอนกระวีกระวาดออกจากบ้านมานั้นช่างไม่เข้ากับชุดวันพีชที่สวมอยู่เลยแม้แต่น้อย นีมันรองเท้าเดินป้าซัดๆ ไว้พี่ชายออกจากประตูสถานี เราค่อยกลับขึ้นรถไฟสายยามาโนเอะไปลงที่ยูรากุโจ แล้วซื้อรองเท้าที่มาริออนหรือที่โหนดักแห่งดีกว่า ที่กินซ่าของแพง แต่กัซังเถอะ

กระนั้นคาสีอากิกลับไม่ได้ออกจากสถานี เขาหยุดยืนบนชานชาลาสายโซบุที่มุ่งหน้าสู่จีบะ

ยูมิโกะรวบรวมสติกลับมาโดยไว พี่ชายเคยนั่งรถไฟสายโซบุด้วยหรือ เธอนึกขึ้นได้ว่าเพื่อนร่วมชั้นสมัยมัธยมของตัวเองมักจะเดินทางจากสถานีชินโคอิวะ และมาคร่ำครวญให้ฟังว่ารถไฟสายโซบุเป็นสวรรค์ของพวกชอบลวนลาม แม้เรื่องจะผ่านมานานแล้ว แต่ยูมิโกะยังจำได้ดีแน่นอนว่ารถไฟสายยามาโนเอะ สายจูโอ และสายเซบูอิเคบุคุโระล้วนมีเหตุลวนลามเกิดขึ้นเป็นครั้งคราว แต่วิธีการพูดแบบไม่รู้ร้อนรู้หนาวของเพื่อนร่วมชั้นนั้นช่างขัดคำบรรยายพฤติกรรมต่ำทรามบนรถไฟสายโซบุที่เธอบอกว่า “เป็นสายสวรรค์ของพวกชอบลวนลามเชียวละ” ยูมิโกะจึงจดจำรถไฟสายนี้ได้ขึ้นใจ

คาสีอากิในตอนนี้อยู่ไม่ได้ดูลังเลต่อหนทางข้างหน้า เขาริบนขึ้นรถไฟที่มาจอดเทียบ หนนี้เขาไม่ได้ยืนข้างประตู แต่เดินตรงไปยืนอยู่หน้าประตูฝั่งตรงข้าม

ยูมิโกะยืนจับห่วงรถไฟอยู่อีกฟากหนึ่งของชบวนเดียวกัน รถไฟสายนี้

โล่งกว่าสายยามาโนหะ ชินยังยืนแบบนี้มีหวังถูกพี่ชายมองเห็นแน่ ต้องรีบเปลี่ยนขบวนแล้ว...ขณะคิดเช่นนั้น รถไฟก็แล่นมาถึงสถานีเรียวกุคุ ประตูปฝั่งที่คาสึอากิยืนอยู่เปิดออก เขารีบลงจากรถไฟ โดยมียูมิโกะตามหลังไปอย่างรีบพล

สถานีเรียวกุคุซึ่งเป็นอาคารเก่าโหลม มีผู้คนโดยสารขึ้นลงน้อยเมื่อเทียบกับอิคะบุคุโระหรืออากิฮาระ ระหว่างคาสึอากิกับยูมิโกะมองตรงเห็นกันได้ พอความเครียดคลายลง ยูมิโกะก็เริ่มรู้สึกหมดแรงอย่างบอกไม่ถูก คิดว่าจะวิ่งเข้าไปทักพี่ชายเสียเลยดีไหม ทว่าคาสึอากิกลับเร่งฝีเท้าสวนทางความคิดของยูมิโกะ เขาลงบันไดเข้าไปใกล้แท็กซี่ที่จอดอยู่หน้าสถานี แล้วขึ้นไปบนรถคันนั้นทันที

ยูมิโกะตกใจ คาสึอากิประหยัดมรัยส์ เขาไม่เคยขึ้นแท็กซี่ตอนกลางวันเลยสักครั้ง ไม่ว่ารถประจำทางที่มุ่งหน้าไปยังสถานีเนริมะจะมาสายแค่ไหน คาสึอากิก็อดทนรอ ต่อให้ออกไปข้างนอกจนตีก้น เขาก็จะเลือกกลับขณะยังมีรถไฟ หรือหากรถประจำทางหมดก็จะเดินกลับบ้านแทน

ยูมิโกะเรียกแท็กซี่ตามไป โชคดีที่รถของพี่ยังติดไฟแดงอยู่หน้าสถานี “ช่วยตามแท็กซี่คันนั้นไปที่คะ”

หลังจากที่ขึ้นรถบอก คนขับรถไม่ได้มีท่าทีเคลือบแคลงแต่อย่างใด เขารีบหักพวงมาลัยประกบหลังแท็กซี่ของคาสึอากิไปทันที ยูมิโกะมองผ่านหน้าต่างตรงที่นั่งข้างคนขับ เห็นศีรษะกลมใหญ่ของคาสึอากิซึ่งนั่งอยู่ตรงเบาะหลังคนขับรถคันหน้า

คาสึอากิรู้ว่าประตुरถไฟจะเปิดด้านไหนเมื่อมาถึงสถานีเรียวกุคุ ทั้งยังขึ้นรถแท็กซี่ไปอย่างไม่ลังเลใดๆ ไม่ว่าสถานที่ที่คาสึอากิกำลังมุ่งหน้าไปจะเป็นที่ไหน มันย่อมเป็นที่ที่เขารู้จักดี...หรืออย่างน้อยๆ ก็น่าจะเป็นที่ที่เขาเคยมาแล้ว

ยูมิโกะเริ่มต้นเต้น การสะกดรอยตามของเธออาจจะไม่สูญเปล่าก็ได้ ถึงอย่างนั้นก็เถอะ เมื่อวันหยุดร้านสัปดาห์ก่อนพี่ทำอะไรอยู่กันนะ ได้ออกไปที่ไหนหรือเปล่า นึกไม่ออกเลย จะว่าไปแล้วยูมิโกะรู้เรื่องของพี่ไม่มากนัก ไม่ว่าจะชอบเขตการใช้ชีวิต สถานที่ที่ไป หรือวงเพื่อนสนิทนอกเหนือจาก

คริธาชิ ฮิโรมิ ที่เป็นเพื่อนคนพิเศษตั้งแต่สมัยเด็ก

ถนนหนทางที่นี่กว้างขวางกว่าถนนแถวบ้านอย่างเนริมะ แต่ตึกกรม-
บ้านช่องชวนให้รู้สึกเหมือนเมืองเก่า ย่านอาคารที่พักอาศัยหรือพาร์ตเมนต์
ก็ดูจัดชิดล้ำสมัย แท้ก็ตามประกบหลังรถของพี่ชายไปติดๆ จึงไม่ต้องกังวล
ว่าจะคลาดสายตา

ยูมิโกะจึงออกไปนอกหน้าต่าง มองดูเขตสุมิตะที่แม้จะอยู่ในโตเกียว
เหมือนกัน แต่ตนกลับไม่คุ้นเคยแม้แต่น้อย พลังคิดไปต่างๆ นานาว่า เมืองนี้
ท่าจะมีลูกค้าให้ส่งอาหารตามบ้านมากมายทีเดียว จะมีร้านโฉบอยู่เยอะ
หรือเปล่านั้น กระนั้นก็ยังได้ข้อสรุปว่าไม่ค่อยอยากจะทำอาชีพที่นี้อยู่ดี

ไม่นานนักก็เริ่มมองเห็นปารกทึบจนขัดกับย่านในเมืองอยู่เบื้องหน้า
แท็กซี่ของพี่ชายกำลังมุ่งหน้าไปทางนั้น ดูเหมือนจะเป็นสวนสาธารณะ มีประตู
ทางเข้า ผู้สูงอายุคนหนึ่งกำลังจูงสุนัขตัดผ่านเข้าประตูไปพอดี

แท็กซี่คันที่คาสิอากินั่งมาจอดลงตรงสัญญาณไฟจราจรหน้าทางเข้า
สวนสาธารณะ สัญญาณไฟเป็นสีแดงพอดี รถของยูมิโกะจึงหยุดตาม คนขับ
ทักขึ้นว่า

“รถคันหน้าหยุดแล้ว ผู้โดยสารจะลงด้วยมั๊ยครับ”

พี่ชายจ่ายค่าโดยสาร จากนั้นค่อยๆ ยื่นขาข้างโตออกมา ตามด้วย
ลำตัวกลมดิก สายตาจับจ้องไปยังทางเข้าสวนสาธารณะ ไม่ได้สังเกตเห็น
ยูมิโกะแต่อย่างใด

“ไม่ค่ะ ช่วยขับไปบริเวณห้วมุมข้างหน้าแล้วจอดตรงนั้นที”

สัญญาณไฟเปลี่ยนเป็นสีเขียว แท็กซี่เปล่าคันที่คาสิอากิเพิ่งลงมา
เล่นออกไปพร้อมๆ กับแท็กซี่ของยูมิโกะ เธอเอี้ยวตัวมองหาพี่ชายผ่านทาง
กระจกหลังรถ คาสิอากิกำลังเดินเข้าไปในสวนสาธารณะ

“โซเฟอร์ จอดหน่อยค่ะ”

แท็กซี่หยุดก็ ยูมิโกะรีบจ่ายค่าโดยสาร

“นี่ คุณคะ ที่นี่ที่ไหนเหรอ”

แม้แต่คนขับยังทำหน้างง เขาเหลือบมองออกไปนอกหน้าต่างด้วย
หางตา ลอบมองใบหน้าของยูมิโกะระหว่างส่งเงินทอนกลับมา แล้วตอบว่า

“สวนสาธารณะโอเกาะนะ”

ยูมิโกะตกใจจนพูดไม่ออกไปครู่หนึ่ง เงินทอนหนึ่งใบร่วงหลุดจากมือ

“ผู้โดยสาร เงินหล่นแล้วครับ!”

ยูมิโกะวิ่งไปทางประตูสวนสาธารณะโดยมีเสียงร้องของคนขับแท็กซี่ดังไล่หลัง ทว่าตัวของคาสึอากิกลับหายลับไปแล้ว

“ต้องการข้อมูล”

ยูมิโกะแหงนหน้ามองป้ายตั้งพื้นป้ายใหญ่ที่วางอยู่ตรงทางเข้าหลังลอดผ่านประตูสวนสาธารณะโอเกาะ ป้ายเขียนด้วยหมึกสีดำบนพื้นขาว มีเพียงตัวอักษรที่อยากจะเน้นเท่านั้นที่เป็นสีแดงชาด ลายมือคนเขียนงดงามไร้ที่ติ บริเวณปลายหรือส่วนหัวของเส้นคันจิเปี่ยมด้วยพลัง

“เมื่อวันที่ 12 กันยายนที่ผ่านมา มีการพบท่อนแขนขาของผู้หญิงถูกฆ่าหั่นศพในถังขยะที่สวนสาธารณะแห่งนี้ พร้อมด้วยกระเป๋าสตางค์ติดตัวของพนักงานบริษัทหญิงผู้หายตัวไปจากเขตนาగాโนะตั้งแต่เดือนมิถุนายน โดยคดีดังกล่าวยังอยู่ในขั้นตอนสืบสวน สถานีตำรวจโอบุโตะต้องการทราบข้อมูลการพบเห็นบุคคลหรือยานพาหนะที่แสดงพฤติกรรมต้องสงสัยภายในสวนสาธารณะ จึงใคร่ขอความร่วมมือทุกท่าน เพื่อให้คดีนี้คลี่คลายได้โดยเร็ว”

ตอนท้ายของป้ายมีหมายเลขโทรศัพท์แผนกสืบสวนสอบสวนประจำสถานีตำรวจโอบุโตะเขียนกำกับไว้ ตัวอักษรเลือนรางเป็นแห่งๆ จากลมฝนจะว่าไปวันที่ 12 กันยายน นับดูก็ผ่านมานานหนึ่งเดือนกว่าแล้ว

ยูมิโกะละลายตาจากป้ายแล้วมุ่งหน้าเข้าไปในสวนสาธารณะ ยังเร็วไปสำหรับใบไม้แดง พืชพรรณเขียวชอุ่มที่อ่อนล้ากับความร้อนในหน้าร้อนทำให้เลขาชีวิตชีวาไปบ้าง กระนั้นต้นไม้เหล่านี้ก็ถือเป็นจุลรวมสีเขียวสดอันล้ำค่าเพียงแห่งเดียวของกรุงโตเกียว

ภายในสวนเต็มไปด้วยผู้คนผุดจากที่คาดไว้ตอนอยู่นอกกำแพง มีทั้งคนนั่งบนม้านั่ง เดินเล่นเรื่อยเปื่อยบนทางเท้า จูงสุนัข ตลอดจนจูงจักรยาน

ทางเท้าสำหรับเดินเล่นในสวนนั้นสลับซับซ้อน เพราะเหตุนี้ยูมิโกะจึงคลาดจากคาสึอากิไปโดยปริยาย ทศนวิสัยที่นี้ปลอดโปร่ง เธอจึงคิดว่าอาจจะมองหาพี่ชายได้ แต่พอลองเดินไปทางนั้นที่ทางนี้ที่ก็พบว่าจนปัญญา ยูมิโกะไม่อาจทำอะไรได้ เพราะเธอไม่ออกเลยว่าคาสึอากิเดินไปในทิศทางใดของสวนแห่งนี้

ยูมิโกะทิ้งตัวลงนั่งบนม้านั่งตัวที่ใกล้ที่สุดอย่างอ่อนล้า เธอวางกระเป๋าถือไว้ข้างตัว ยกมือสองข้างขึ้นเสยผม แล้วหลับตาลงพักหนึ่ง

ที่นี่หรือ สวนสาธารณะโอเกาะ...

สถานที่ที่เกิดเหตุการณ์นั้นเริ่มต้นขึ้น ท่อนแขนขวาของผู้หญิงถูกทิ้งไว้ในถังขยะใบไหนสักใบในสวนสาธารณะแห่งนี้

พี่คะ...

คาสึอากิมาทำอะไรที่นี้กันแน่ คงไม่ได้อยากรู้อยากเห็นที่เกิดเหตุหรอกมั้ง เขาไม่ใช่คนแบบนั้น ที่สำคัญกว่านั้นคือยูมิโกะนึกถึงบทสนทนาเมื่อคืนก่อน นึกถึงสีหน้าซีดเผือดของคาสึอากิตอนเห็นข่าวการพบโครงกระดูกของฟูรุทาระ มาริโกะ

คาสึอากิมาที่นี่ด้วยจุดประสงค์บางอย่าง เขาต้องการมาดูบางสิ่ง และตรวจสอบบางเรื่อง

อย่าบอกนะว่า...

พี่ชายรู้เรื่องอะไรในเหตุการณ์นั้น หรือมีบางอย่าง...บางอย่างที่เกี่ยวข้องกัน

ไม่น่า เป็นไปไม่ได้หรอก!

ขณะยูมิโกะกำลังก้มหน้า ก็พลันได้ยินเสียงคุณป้าคนหนึ่งร้องขึ้นจากเหนือหัว

“ว้าย ตายแล้ว คุณ ยายหนู!”